

Något om umgänget med oomvända föräldrar

Svar till en ung syster i nåden.

Min älskade syster i Kristus! Herren Gud, vår i Kristus försonade evige Fader, välsigne dig med mycken nåd och frid och tröst och kraft i tron, nu och alltid till evinnerligt liv! Äntligen! Ja, jag är riktigt ledsen, att jag ej förr kunnat besvara ditt brev av den 3 jan. Men jag är som staken i strömmen, ryckes och slites av brådska och omsorger. Detta vare ock nog till ursäkt för detta brevs korthet och slarv. Tack, älskade syster, som dock anser mig för en broder! Ja, jag är det ock. Men skulle jag omtala, huru det synes och kännes med mitt andliga liv, så — förskräcks med mig! Jag nödgas tillsluta ögonen för allt och såsom en alldeles överdådig kasta det ifrån mig på Kristus och hoppas, där intet hopp är. Men därom nu ej mera. Tiden ilar! Du talar dessutom i förra delen av sista brevet alldeles ur mitt hjärta. Ja, vet, att dina bröder i världen hava samma vedermöda.

Men nu till den punkt, vari du egentligen begärde mitt råd. O, kära vän, om det blott vore hulpet med ett gott råd! Men här, liksom i alla allvarsamma prövningar, är *det* just det, vi skola lära, att alla råd äro blott råd; men hjälpen är ensam hos Herren. »Hos Herren är både råd och dåd.» Dock, jag vill säga något och börjar med att försäkra dig, att jag ganska väl känner saken. O, vilken hjärtepin och glödugn för många unga hjärtan! Tro ej, du är allena. Men nu — vad skall man göra?

1) Jo, det allra första och viktigaste är att på allvar känna och erkänna, att man icke kan göra allt, vad man vill, utan man får här verkligen ropa till Herren. Men sedan vill jag såsom allmän regel råda: I:o Bed Gud om nåd att alltid se mera på din plikt, än på vad som smakar. Det är en liten tid denna prövning varar. Snart gör Gud en ändring, en skilsmässa, på ett eller annat sätt, och sedan — sedan är blott rannsaking och dom kvar i samvetet — och minnet.

2) Frågar du: Skall jag vara inne hos mamma vid lediga stunder eller söka fly för de frestelser, som äro därinne, och vara på mitt rum; och *om* jag skall vara hos mamma, *huru* hör jag förhålla mig? Tåga vid allt eller tala ut? Svar: *Fråga henne*, i avseende på första frågan; och om det ej tåls, att frågan sker direkt med ord, så torde du dock *märka*, vilket hon önskar. Gör då det. Men i avseende på *sättet att vara* därinne, så säg en gång (ehuru det väl redan är sagt mer än en gång), vad du för ditt samvete och Guds skull ej kan gilla eller delta uti — och sedan behöver du ej för varje gång göra påminnelser, utan hålla dig efter David: *Jag måste vara lik en döv, som intet hör, och lik en dumbe, som icke upplåter sin mun.*

Ja, då måste du *hava skal på dig*, ej vara så öppen och obetäckt och låta hjärtat såras vid varje taggigt ord eller mulet ansiktsdrag, utan sluta dig inne hos din Gud, såsom snäckan sluter sig inom skalet. Minns detta väl! Guds frid är en dyrbar och helig skatt, som ej bör blottställas för alla djävulens medelbara och omedelbara pilar.

Summa i saken: *Vi kunna intet!* Bed din Fader, din evigt hulde Fader: *Led mig efter ditt råd*, och sedan, låt icke kvälja dig med allt, tag icke allt till hjärtat, utan hav skal på dig. Ja, *Guds frid*, som övergår *allt förstånd*, *bevare ditt hjärta och dina tankar i Kristus Jesus!* Amen.

C-O Rosenius 1850